

**Sygn. akt:** III U 522/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2014 r.

**Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

**w składzie:**

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

**po rozpoznaniu na rozprawie w dniu** 18 grudnia 2014 r. w O.

**sprawy z odwołania** T. C.

**przeciwko** Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

**o** rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

**na skutek odwołania** T. C.

**od decyzji** Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

**z dnia** 06.05.2014r. **znak** (...)

**i z dnia** 03.06.2014r. **znak** (...)

**orzeka:**

1. zmienia decyzję z dnia 03.06.2014r. w ten sposób, że przyznaje T. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 01.04.2014r. do dnia 18.10.2016r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;
3. umarza postępowanie z odwołania od decyzji z dnia 06.05.2014r.

**Sygn. akt III U 522/14**

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 06.05.2014r. i z dnia 03.06.2014r. (...) Oddział w P. odmówił T. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 24.04.2014r. uznała, że T. C. nie jest niezdolny do pracy. Jednocześnie organ rentowy decyzją z dnia 03.06.2014r. uchylił decyzję z dnia 6.05.2014r.

W odwołaniach od tych decyzji T. C. wniósł o ich zmianę i przyznanie mu prawa do renty wypadkowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, że w przypadku odwołującego się nie zostały spełnione przesłanki wymagane do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wynika to z faktu, że komisja lekarska ZUS w orzeczeniu dnia 24.04.2014r. uznała, że nie jest on osobą niezdolną do pracy.

Sąd na mocy art. 219 kpc połączył sprawy od obydwóch odwołań do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą akt III U 522/14.

#### **Sąd ustalił i zważył, co następuje:**

W dniu 12.09.2002r. T. C. uległ wypadkowi przy pracy. Doznał perforującego urazu gałki ocznej prawej, z ciałem obcym wewnątrzgałkowym. Próba usunięcia ciała obcego nie powiodła się, nastąpiło pourazowe odwarstwienie siatkówki, następnie zaćma i jaskra pourazowe. Pomimo wielokrotnego leczenia zabiegowego oka prawego doszło do jego ślepoty.

Po tym wypadku organ rentowy decyzją z dnia 27.02.2003r. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 12.03.2003r. Prawo to przysługiwało ubezpieczonemu do dnia 31.03.2014r.

W dniu 26.02.2014r. T. C. złożył w ZUS kolejny wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 12.09.2002r. Po zbadaniu wnioskodawcy lekarz orzecznik ZUS w orzeczeniu z dnia 19.03.2014r. stwierdził, że odwołujący jest okresowo częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do 31.03.2019r. Po złożonym zarzucie wadliwości orzeczenia, komisja lekarska ZUS w orzeczeniu dnia 24.04.2014r. uznała, że T. C. nie jest osobą niezdolną do pracy.

#### **Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:**

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity - Dz. U. z 2009r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje na podstawie tej ustawy ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Świadczenie to przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (art. 17 ust. 2 ustawy).

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje art. 12 ust. 1-3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r. poz. 1440 ze zm.), który stanowi, iż jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowo niezdolna do pracy jest osoba która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS na mocy art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w sprawach nieuregulowanych w ustawie wypadkowej znajdują zastosowanie przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy.

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania T. C. zależna była od wykazania przez niego niezdolności do pracy oraz że jego niezdolność do pracy ma związek z wypadkiem przy pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu: ***okulistyki i medycyny pracy.***

Po zbadaniu wnioskodawcy oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia biegła lekarz z zakresu medycyny pracy J. P. rozpoznała u niego: stan po urazie przebijającym prawej gałki ocznej 12.09.2002r., zaćmę pourazową oka prawego, pourazowe odwarstwienie siatkówki oka prawego, praktyczna jednoocznosc: ślepotę

oka prawego, arytmie serca pod postacią nadkomorowych zaburzeń rytmu z migotaniem przedsionków, nadciśnienie tętnicze, antykoaguloterapię przewlekłą. Biegła stwierdziła, że stan zdrowia odwołującego się czyni go częściowo niezdolnym do pracy okresowo. Niezdolność ta jest kontynuacją niezdolności orzeczonej wcześniej, przewidywany okres jej trwania to 2 lata od daty badania. Nadto biegła stwierdziła, że częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z 12.09.2002r.

W uzasadnieniu wydanej opinii biegła sądowa podniosła, że badany z zawodowym wykształceniem rolniczym, w wyuczonym zawodzie nigdy nie pracował, przez 20 lat pracował jako kierowca samochodów ciężarowych. Przebywał na rencie wypadkowej od 2003r. do 2014r. Od października 2008r. pracuje w (...) sp. z o.o. w O. jako dozorca. Wykonywana praca na stanowisku dozorca jest pracą poniżej posiadanych przez niego kwalifikacji. Podniosła, że stan zdrowia T. C. – ślepotę oka prawego i wynikająca praktyczna jednooczność – powodują zdaniem biegłej przeciwwskazania do pracy na stanowiskach wymagających widzenia obuocznego. Taką pracą jest praca kierowców samochodów ciężarowych, którą wykonywał ubezpieczony przed wypadkiem. T. C. nie może pracować na wysokości, przy maszynach w ruchu, w długotrwałym przodopochyleniu, nie może wykonywać ciężkiej i bardzo ciężkiej pracy fizycznej, dźwigania ciężarów.

Organ rentowy pismem z dnia 29.09.2014r. zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłych, wnosząc jednocześnie o dopuszczenie dowodu z kolejnego biegłego z zakresu medycyny pracy.

Ponieważ na skutek wypadku przy pracy odwołujący stał się osobą jednooczną – Sąd skierował odwołującego na badanie przez biegłego okulistę, który nie uczestniczył w pierwszym badaniu odwołującego.

Biegła okulista B. M. po zbadaniu wnioskodawcy oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia rozpoznała u niego: stan po urazie przebijającym prawej gałki ocznej 12.09.2002r., zaćmę pourazową OP, pourazowe odwarstwienie siatkówki OP, jaskrę wtórną oka prawego, ślepotę oka prawego, praktyczną jednooczność. Biegła stwierdziła, że stan zdrowia odwołującego się czyni go częściowo niezdolnym do pracy okresowo. Niezdolność ta jest kontynuacją niezdolności orzeczonej wcześniej, przewidywany okres jej trwania to 2 lata od daty badania. Częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 12.09.2002r. Ponadto biegła sądowa podniosła, że przeciwwskazana jest praca na wysokości, precyzyjna, przy maszynach w ruchu i ciężka praca fizyczna. Biegła stwierdziła, że odwołujący nie może kontynuować pracy faktycznie wykonywanej przed wypadkiem, czyli zawodu kierowcy samochodów ciężarowych.

Organ rentowy pismem z dnia 21.11.2014r. zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłych, wnosząc jednocześnie o dopuszczenie dowodu z kolejnego biegłego z zakresu okulistyki. Podniósł, że odwołujący zaadoptował się do jednooczności, jedynie przez 7 lat był kierowcą, gdyż pracował także na innych stanowiskach i dlatego nie można traktować w jego przypadku pracy kierowcy zawodowego jako wiodącej.

Na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych oraz na podstawie zeznań odwołującego Sąd ustalił, że T. C. jedynie przez krótkie okresy swej kariery zawodowej nie wykonywał pracy kierowcy. Przez 1 rok w latach 70-tych był krajaczem papieru. Natomiast później, gdy zrobił prawo jazdy, to pracował jako kierowca. Angaże były wprowadzone na inne stanowiska, np. na telemontera, ale z jego zeznań wynika, że on się nigdy tym nie zajmował, tylko pracował jako kierowca i rozwoził samochodem słupy po Polsce. Jeździł S., J., K., Ż.. Gdy miał wypadek, to był kierowcą K.. Teraz odwołujący jest dozorcą, bo nie może innej pracy wykonywać.

W ocenie Sądu Okręgowego należało zgodzić się z opiniami biegłych lekarzy sądowych, że T. C. jest częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, jakiemu uległ w dniu 12.09.2002r. Wnioski biegłych sformułowane zostały po przeprowadzeniu wywiadów, zbadaniu odwołującego się i analizie zgromadzonej dokumentacji medycznej, a uzasadnienia wydanych opinii są rzetelne i logiczne. Biegli jednoznacznie wskazali, iż stwierdzone u odwołującego się schorzenia dają podstawę do uznania związku przyczynowego pomiędzy jego dolegliwościami i wynikającej z nich okresowej częściowej niezdolności do pracy a wypadkiem przy pracy. Sąd Okręgowy podziela w tym względzie stanowisko biegłych, gdyż wskazane w opinii biegłych powody, dla których należy przyjąć, że odwołujący się jest częściowo niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy, są w pełni

przekonywujące. Podkreślić należy, że z opinii biegłych jednoznacznie wynika także, że na skutek wypadku przy pracy - przeciwwskazana jest dla odwołującego praca na wysokości, precyzyjna, przy maszynach w ruchu i ciężka praca fizyczna. Te ograniczenia spowodowały, że T. C. w związku ze skutkami wypadku przy pracy w znacznym stopniu utracił zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Mając na uwadze materiał dowodowy zgromadzony w sprawie Sąd na mocy art.217§3 kpc oddalił wnioski dowodowe organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych, uznając, że sporne okoliczności w sprawie zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy uznał odwołanie T. C. od decyzji ZUS z dnia 03.06.2014r. za zasadne i zmienił ją w ten sposób, że przyznał T. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 01.04.2014r. do dnia 18.10.2016r. Ustalając datę końcową, Sąd miał na uwadze, że biegły okulista uznał, iż odwołujący będzie niezdolny do pracy przez 2 lata od daty badania, które miało miejsce 18.10.2014r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy już na etapie postępowania przed ZUS, z uwagi na poziom skomplikowania sprawy, do rozstrzygnięcia, której niezbędna była opinia dwóch biegłych sądowych lekarzy. Z tych względów orzeczono jak w pkt 2 wyroku.

Na mocy art.355§1 kpc Sąd punkcie 3 wyroku umorzył postępowanie z odwołania od decyzji z dnia 06.05.2014r. z uwagi na fakt, że ZUS decyzją z dnia 03.06.2014r. uchylił tę decyzję. Nie istnieje zatem w chwili obecnej substrat zaskarżenia, zatem orzekanie w przedmiocie tej decyzji stało się niedopuszczalne.